

وضعیت

کارگران و

جنبش کارگری

چین در نیمه

اول سال ۲۰۲۲

ابراهیم پاینده / آگوست ۲۰۲۲

خلاصه اخبار کارگری ژوئن ۲۰۲۲: تعطیلی رستوران ها میلیون ها کارگر را بیکار می کند. صنعت رستوران، سرویس حمل غذای آماده چین از سال ۲۰۲۰ راکد بوده است. داده های اداره ملی آمار نشان می دهد که از ژانویه تا آوریل ۲۰۲۲، سود این حوزه سرمایه در سراسر کشور حدود ۱۳۲۶ میلیارد یوان بوده است که ۵/۱ درصد نسبت به سال قبل کاهش یافته است. سود رستوران ها، تولید کنندگان، شرکت های توزیع کننده غذا در چین در ماه آوریل تقریباً ۲۶۰ میلیارد یوان بود که ۲۲/۷ درصد نسبت به مدت مشابه سال قبل کاهش داشت. در این میان گفته می شود قرنطینه های محلی بعلت کرونا مستلزم آن بود که بسیاری از رستوران ها غذاخوری های داخل محوطه را که عامل اصلی سود است، متوقف کنند. اما چقدر فاکتور گسترش محدود کووید ۱۹ در برخی مناطق علت افت سود این حوزه پیش ریز سرمایه بوده است مشخص نیست. شهر جینان در استان شاندونگ در بهار امسال غذاخوری در داخل رستوران را به مدت ۴۱ روز به حالت تعلیق درآورد. شن یانگ در استان لیائونینگ، غذاخوری در داخل رستوران را از ۱۷ مارس ۲۰۲۲ به حالت تعلیق درآورد و از ۲۵ آوریل اجازه کاهش ۵۰ درصدی ظرفیت را داد. پکن از اول ماه مه امسال، غذاخوری در داخل محوطه را به مدت ۳۶ روز به حالت تعلیق درآورد. شانگهای به تازگی اعلام کرده است که پس از ماه قرنطینه به تدریج اجازه غذاخوری در داخل رستوران را می دهد. این در حالی است که سال های گذشته وضع از این هم بدتر بوده است. هزینه های ثابت اجاره، مواد خام (مواد غذایی) و نیروی کار منجر به تعطیلی ۳۰۰۰۰۰ شرکت پذیرایی در سال ۲۰۲۰ شد که این تعداد در سال ۲۰۲۱ به یک میلیون افزایش یافت. همه شواهد دال بر وضعیت اقتصادی بحرانی

است که در سراسر جهان سرمایه و از مدتی پیش شاهدش هستیم، در این هیاهوی تحلیل ها و علت جویی ها بسیاری بر موج جدید کرونا در چین تکیه می نمایند درست همان گونه که بسیاری در دنیای غربی سرمایه جنگ اکرین را علت بحران سرمایه داری وانمود می کنند و هیچ انستیتو و متفکر سرمایه از علت اصلی یعنی خود پویه سرمایه اندوزی و کاهش نرخ سود سرمایه علیرغم افزایش تولید سرمایه در جهان، حاضر به صحبت نیست!! حال آن که سرمایه داری چین در سال های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ نظیر سایر جهان سرمایه مجبور به توقف تولید، توقف و انسداد شریان های صادراتی گردید اما همین سرمایه داری در سال گذشته بالاترین سال تولید سرمایه، بیشترین و عظیم ترین صادرات و بیشترین مازاد روابط کالایی با جهان خارج را داشت. امسال برای اولین بار تعداد فارغ التحصیلان دانشگاهی از مرز ۱۰ میلیون نفر گذشت. این جوانان با چشم انداز شغلی بدی روبرو هستند. اوایل ماه ژوئن بولتن کارگری چین مقاله ای در مورد افزایش شدید بیکاری جوانان منتشر کرد. با ادامه افزایش تعداد فارغ التحصیلان، آنها با چالش بیکاری و رقابت شدیدتر برای یافتن کار روبرو هستند. گزارش اشتغال تا کنونی سال ۲۰۲۲ در مورد دانشجویان کالج در چین توسط موسسه تحقیقاتی میکوس نشان داد که فارغ التحصیلان نگران یافتن کار هستند. نزدیک به ۲۰ درصد از فارغ التحصیلان سال ۲۰۲۱ تحصیلات عالی را ادامه می دهند و نسبت دانشجویانی که در مقطع کارشناسی مشغول به کار در خدمات ملکی (تقریباً بی ربط به مدارک تحصیلی خود) شده اند در پنج سال گذشته دو برابر شده است. برای کاهش فشار کمبود اشتغال، خدمات ملکی نزدیک به ۱۰۰۰۰ فارغ التحصیل جدید را در سال ۲۰۲۲ جذب خواهد کرد. کمبود و نبود کار برای فارغ التحصیلان جدید شرکت های دولتی را مجبور کرده تعداد بیشتری را جذب کنند. کمیسیون نظارت و اداره دارایی های دولتی چین یک کنفرانس ویدئویی برگزار کرد که در آن خواستار آن شد که تعداد فارغ التحصیلان استخدام شده توسط شرکت های دولتی نسبت به سال گذشته افزایش یابد. شرکت های موبایل، دیجیتال و الکترونیک چین (Telecom China and Mobile China, Sinopec) در حال تعدیل برنامه های استخدام خود هستند و نمایندگان شرکت های مرکزی گفتند که فشار برای جذب فارغ التحصیلان بیشتر وجود دارد. چقدر از این تعدیل استخدام به افزایش بار آوری کار در این حوزه مربوط است مشکل بتوان به داده مطلوبی دست یافت.

کاهش دستمزدها، افزایش شدت کار باعث شده جویندگان کار برای مشاغل یقه سفید رقابت می کنند و از مشاغل ساخت و ساز و تدارکات اجتناب می کنند. موسسه میکوس گزارش می کند که نسبت کارگران زیر ۴۰ سال در صنایع به کمتر از ۳۰ درصد کاهش یافته است و نسبت کارگران زیر ۳۰ سال کمتر از ۱۰ درصد است که نشان دهنده یک فاصله سنی جدی نگران کننده برای دولت مرکزی

است. مصاحبه با کارگران نشان می‌دهد که جوانان به دلیل شرایط سخت کار، نگرانی در مورد سلامت و ایمنی، بی‌ثباتی پرداخت دستمزد و افزایش دستمزدهای معوقه تمایلی به دنبال کردن مشاغل در این صنایع را ندارند. در مغولستان داخلی (مرکز تولید کالاهای سرمایه‌ای صنایع الکترونیک)، صنعت ساختمان عمدتاً توسط کارگران مهاجر (در داخل چین) مسن‌تر اشغال می‌شود، تنها ۱۵ درصد از کارگرانی که در ساخت و ساز و نوسازی در این ایالت مشغول به کار هستند زیر ۳۰ سال سن دارند، در حالی که ۴۲٫۷ درصد از کارگران بالای ۵۰ سال سن دارند. رانندگی حمل و نقل در سراسر چین عمدتاً توسط متولدین دهه ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ انجام می‌شود. چین هم اکنون ۱۰ میلیون راننده کامیون کمبود دارد. دشواری عملیات حمل و نقل در راه‌های دور، هزینه دریافت گواهینامه رانندگی کامیون و نیمه‌تریلر، دستمزد پایین، تامین وسایل تعمیر تریلی، افزایش قیمت سوخت، شدت کار بالا، کاهش دستمزد به دلیل کاهش نرخ دستمزد و مشکل در تضمین ایمنی شغلی به این معنی است که متولدین دهه ۱۹۹۰ و ۲۰۰۰ تمایلی برای رانندگی کامیون‌ها ندارند. طبق برآورد سازمان ملی آمار چین تقریباً ۲۰ میلیون راننده کامیون دارد که حدود ۷۰ درصد ترافیک باری کالای کشور را انجام می‌دهند و موجب ارزش افزایی کلانی به سرمایه اجتماعی چین می‌شوند. رانندگان کامیون در بزرگراه‌ها سرگردان می‌شوند، مجبور می‌شوند در همان کابین بخوابند، غذا بخورند و در کابین خود به حمام بروند. علاوه بر این چالش‌های روزانه که به دلیل اقدامات پیشگیری از بیماری همه‌گیر به وجود آمده است، رانندگان کامیون چین با وام‌های خودرو، افزایش هزینه‌های سوخت، رقابت شدید ایجاد شده توسط پلتفرم‌های آنلاین و سایر مشکلاتی که توسط وضعیت کنونی اقتصاد تشدید شده است، مواجه هستند. تعطیلی در بخش تولید باعث افزایش ساعات کار ارابه شده بیش از حد رانندگان کامیون شده و مشکلات معیشتی آنها را افزایش داده است. شدت بالای کار، سطح دستمزدهای نازل و عدم پرداخت ماه‌ها دستمزدهای معوقه کارگران راننده علت اعتراضات و اعتصابات آن‌ها گردیده بطوری که ۹۰ اعتصاب و اعتراض از مجموع ۴۹۵ اعتراض نیمه اول امسال بوده است. چنان که از ارقام جدول زیر پیداست عدم پرداخت دستمزدهای معوقه علت مهم اعتراضات کارگران چین در سال‌های اخیر بوده است و امسال تاکنون نیز مهمترین علت اعتراضات علیه سرمایه‌داران و دولت‌های محلی و مرکزی بوده است. اعتراضات و اعتصابات کارگری چین نظیر هم‌زنجیران ایرانی خود در نیمه دوم سال افزایش چشمگیری پیدا می‌کند. سال گذشته نیمه دوم سال شامل ۶۰ درصد کل اعتراضات بود. در نوامبر سال پیش، صدها راننده اتوبوس، حمل‌ونقل عمومی در استان هنان مرکز چین در اعتراض به بازپرداخت دستمزدها و مزایای اجتماعی داشتند، تعطیل کردند.

کل حرکات	نوع عمل کارگران (به درصد از کل)		دلایل و علت های اعتصاب (در صد از اعتراضات)		سال
	تظاهرات	اعتصاب و توقف چرخ تولید	سطح پائین دستمزد	دستمزد های معوقه	
۱۳۵۸	۳۱	۶۹	۱۲	۵۲	۲۰۱۴
۲۷۷۵	۳۱	۶۵	۵	۷۵	۲۰۱۵
۲۶۷۰	۳۷	۵۳	۶٫۸	۷۴	۲۰۱۶
۱۲۵۸	۷۰	۲۷	۲	۸۰	۲۰۱۷
۱۷۰۶	۶۰	۳۲	۵	۸۰	۲۰۱۸
۱۳۸۶	۵۸	۳۵	۳	۸۵	۲۰۱۹
۸۰۰	۸۹	۱۱	۱۰	۹۰	۲۰۲۰
۱۰۹۴	۵۴	۳۹	۷	۸۲	۲۰۲۱
۴۹۵	۷۷	۲۳	۶	۹۰	نیمه اول ۲۰۲۲

کارگران به حکم هستی اجتماعی و طبقاتی خود با سرمایه در ستیز و کشمکش بوده اند، اما راه این ستیز زیر فشار جهت گیری های اصلاح جویانه و مسالمت آمیز، در چهار چوب تمکین به این یا آن شکل برنامه ریزی نظم سرمایه و لاجرم قبول بقای سرمایه داری از سنگر واقعی پیکار طبقاتی ضد سرمایه داری خود به طور کامل منفصل گردیده است. طبقه کارگر کشورها و کل توده های کارگر دنیا در همین راستا، زیر شلاق همین جهت گیری ها، بنیادی ترین و حیاتی ترین شاخص مبارزه طبقاتی را که اتکاء به قدرت سازمان یافته ضد سرمایه داری برای جنگ با قدرت سرمایه در عرصه های مختلف زندگی اجتماعی و سرانجام نابودی این نظام است، از یاد برده اند. جنبش کارگری بطور عموم و جنبش کارگری چین و ایران بخصوص نه فقط ظرفیت سازمان یابی قدرت سراسری ضد کار مزدی خود را به تمام و کمال دارد که هیچ راه چاره دیگری جز این دارا نیست. وضعیت رقت بار و رعب آور موجودش نیز صرفاً محصول گریز از انجام این کار و ایفای این نقش است. کارگران چین بسان هم زنجیران کارگر خود در ایران مدت هاست طوق و زنجیر اتحادیه آفرینی، انجمن سازی را با طرد اتحادیه دولت سرمایه چین از پای خود کنده و از سر بدر کرده اند. کارگران حوزه های مختلف سرمایه اعم از دولتی و خصوصی سرمایه چین خواهان حمایت سایر کارگران می شوند و می خواهند به صف اعتراضات آن ها به پیوندند. اما همین کارگران این کار را از سر سرمایه ستیزی و در جهت تسلط بر سرنوشت کار، تولید زندگی خود و نابودی نظام مزدی نمی نمایند.

کارگران چین و کل طبقه ۹۰۰ میلیونی این کشور نظیر ۶۰ میلیون نفوس انسان کارگر ایران از کل طبقه خود، از حاصل کار و تولید کل توده های طبقه خود، از سرنوشت کار و تولید و زندگی همه آحاد طبقه خویش سخنی بر زبان نمی آریم. در نزد اینان ستون، محور و «روزی رسان» جامعه، سرمایه است! از این آغاز می کنند که سرمایه داری نیروی کار آن ها را خریداری نماید، پیشیزی جهت رفع مایحتاج روزانه به آن بپردازد و همین برایشان کافی است!! اما سرمایه داری با فقر و محرومیت، تخریب محیط زیست، تبعیضات جنسی، قومی و عقیدتی، خفقان و سرکوب همزاد است، رفاه و آزادی نسبی کارگران در برخی کشورها محصول طبیعی این نظام نبوده و با مبارزه علیه سرمایه و افق نابودی سرمایه داری حاصل شده است، در نتیجه دخیل بستن به نهادها، به پارلمان و به قوانین سرمایه برای خلاصی از این فجایع، پوچ و بی حاصل است.

